

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΥΝΕΔΡΩΝ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΕΝΠΕ - ΚΕΔΕ

Σπύρος Τζόκας

Αντιπεριφερειάρχης Αττικής

Μέλος Δ.Σ ΕΝΠΕ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ

Αθανασιάδης Παναγιώτης

Γαβρίλης Γιώργος

Δημάκος Δημήτρης

Μεταξά Ειρήνη

Τασούλη Ελισάβετ

Το κοινό Συνέδριο ΕΝΠΕ – ΚΕΔΕ που για πρώτη φορά πραγματοποιείται είναι, αναμφίβολα, μια θετική εξέλιξη για την Αυτοδιοίκηση και τη συνολική της δραστηριότητα. Η θέσπιση κοινού Συνεδρίου παρακολουθεί τους μακροχρόνιους αγώνες της αυτοδιοίκησης να γίνει αιρετός, από κρατικός που ήταν, ο δεύτερος βαθμός αυτοδιοίκησης και από κοινού με τον πρώτο να συμβάλλουν στην επίλυση των μεγάλων προβλημάτων της κοινωνίας.

Η θέσπιση κοινού συνεδρίου της Αυτοδιοίκησης αντιπαλεύει ένα νοσηρό κλίμα που και στις μέρες μας καλλιεργείται με απόψεις και θέσεις που διχάζουν την αυτοδιοίκηση και ενεργοποιούν κοινωνικούς αυτοματισμούς που αν δεν είναι επικίνδυνοι, τουλάχιστον αποπροσανατολίζουν από τα μείζονα κοινωνικά προβλήματα και δίνουν ένα ακόμα χτύπημα στην ήδη τραυματισμένη αν όχι «κλινικά νεκρή» αυτοδιοίκηση. Διαφορετικά, συμβάλλουν εκούσια ή ακούσια στην απαξίωση της.

Γιατί το πολιτικό σύστημα και το κεντρικό κράτος αντιπαλεύει μια ισχυρή, υγιή και ενωμένη αυτοδιοίκηση. Δεν συμφέρει και είναι πολλοί οι λόγοι που πολλές φορές έχουν καταγραφεί. Για το ελληνικό πολιτικό σύστημα η αυτοδιοίκηση ήταν απλά "η διοίκηση των τοπικών υποθέσεων" ούτε καν η

διαχείρισή τους. Έτσι λειτούργησε ιστορικά σαν μια μικρογραφία του κράτους και του κεντρικού πολιτικού συστήματος σε τοπικό επίπεδο κι όχι σαν μια διακριτή, πόσω μάλλον εναλλακτική, δομή πολιτικής εξουσίας.

Περιπτό είναι δε να σημειωθεί ότι αν η αυτοδιοίκηση δεν ήταν τόσο «καχεκτική», όσο άλλωστε και η δημοκρατία μας, θα είχε πιθανότατα και τη δυνατότητα να λειτουργήσει ως εφεδρεία του πολιτικού συστήματος και να εξασφαλίσει το δημοκρατικό μετασχηματισμό του στις συνθήκες της τρέχουσας κρίσης η οποία, πέρα από οικονομική, έχει και σαφέστατο πολιτικό υπόβαθρο. Έτσι στην Ελλάδα η αυτοδιοίκηση δεν ήταν ποτέ αυτο-κυβέρνηση, δηλαδή ένα πολιτικό καθεστώς συμμετοχής εντός του οποίου η τοπικότητα απολαμβάνει δικαιώματα πολιτικού αυτοπροσδιορισμού.

Το σημαντικό αυτό κοινό Συνέδριο, όμως, ναρκοθετείται από τις ηγεσίες των δυο συλλογικών οργάνων και από τους νεόκοπους της αυτοδιοίκησης και υποτάσσεται σε μικροκομματικές μεθοδεύσεις που παρακολουθούν και συμπληρώνουν την παρελκυστική πολιτική της κυβέρνησης και του Υπουργείου Εσωτερικών που εδώ και ένα χρόνο βγάζει και κρύβει το νομοσχέδιο. Έτσι διεξάγεται ένα Συνέδριο που θα μπορούσε να δώσει φιλί ζωής στην πληγωμένη αυτοδιοίκηση «εν κενώ» με υποθέσεις και φαντασιώσεις.

Και όμως το κοινό Συνέδριο θα μπορούσε να είναι μια νέα, ελπιδοφόρα αρχή για την Αυτοδιοίκηση, αν ήταν το αποτέλεσμα μιας γόνιμης και οργανωμένης διαδικασίας που θα είχε στόχο να παράξει έργο χρήσιμο για την κοινωνία και όχι για τους κομματικούς σχηματισμούς ή τη σωτηρία Δημάρχων και Περιφερειαρχών. Ένα τέτοιο Συνέδριο θα έδινε επεξεργασμένες και δημοκρατικά αποφασισμένες απαντήσεις σε ένα συγκεκριμένο νομοσχέδιο που θα είχε δοθεί για διαβούλευση. Θα συσκέπτονταν και θα αποφάσιζαν τα Δημοτικά και Περιφερειακά Συμβούλια, οι ΠΕΔ της χώρας, τα συλλογικά όργανα της Αυτοδιοίκησης και όλα αυτά τα συμπεράσματα θα κατέληγαν σε ένα καλά οργανωμένο κοινό

Συνέδριο. Τώρα τίποτα από αυτά δεν έχει γίνει. Τώρα διεξάγεται ένα Συνέδριο «εν κενώ» χωρίς να γνωρίζουμε καν τις θέσεις της Κυβέρνησης. Και αναρωτιόμαστε, όταν η Κυβέρνηση δώσει στη διαβούλευση τις θέσεις της θα κάνουμε και πάλι Συνέδριο;

Ίσως. Έτσι και αλλιώς στο πληγωμένο σώμα της Αυτοδιοίκησης γίνονται όλα τα πειράματα. Το πείραμα αυτό που γίνεται στη χώρα μας συμπαρασύρει μια σειρά από κοινωνικές και πολιτικές λειτουργίες. Μεταξύ αυτών στοχεύει και στην Αυτοδιοίκηση.... με τρόπο μεθοδικό και με συνεργούς αρκετούς λεγόμενους αυτοδιοικητικούς. Η Αυτοδιοίκηση πλήττεται βάναυσα και στα χρόνια της μνημονιακής πολιτικής πνέει τα λοίσθια. Ο «Καλλικράτης» αυτό ακριβώς το πείραμα έρχεται να υλοποιήσει στην Αυτοδιοίκηση. Επιχειρεί, δηλαδή, να χρησιμοποιήσει την Αυτοδιοίκηση ως ιμάντα μεταφοράς των αντιλαϊκών εκείνων πολιτικών που παράγονται στο εργαστήρι των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών πολιτικών. Προωθεί τη χειραγώγηση του λαού κάτω από την κυρίαρχη πολιτική.

Ο χώρος της Αυτοδιοίκησης, είναι ο χώρος που φαίνεται να συμπυκνώνεται το σύνολο των μνημονιακών πολιτικών σε όλα τα πεδία: Εργασιακές σχέσεις, υπονόμευση και αποσάθρωση των κοινωνικών του δομών, γενικευμένη πολιτική ιδιωτικοποιήσεων, πλειστηριασμούς, ιδιωτικοποιήσεις δημόσιας περιουσίας, λιμάνια, αεροδρόμια, φτώχεια, ανεργία, ελαστικές σχέσεις εργασίας, περιορισμός των δημοσίων πόρων και πάει λέγοντας και επειδή παρόμοιοι αποπροσανατολισμοί και αυτοματισμοί είναι επικίνδυνοι, επιβάλλεται ψυχραιμία και υψηλό αίσθημα ευθύνης. Διαφορετικά οι κοινωνικοί αυτοματισμοί που έχουν ενεργοποιηθεί πανταχόθεν δεν θα αφήσουν τίποτα όρθιο. Και αυτό βέβαια δεν είναι καλό για την αυτοδιοίκηση και όσους θεωρούν ότι την υπηρετούν ή δηλώνουν εραστές της.

Την κατηφόρα αυτή δεν πρέπει να διευκολύνουμε με πράξεις, παραλείψεις, αστοχίες και ωχαδελφισμό και πολύ

περισσότερο με αναχωρητισμούς. Να συνεχίσουμε τον αγώνα μας για την Αυτοδιοίκηση. Η υπέρβαση των όρων υπό τους οποίους διεξάγεται αυτή τη στιγμή ο πολιτικός αγώνας προϋποθέτει την εμπλοκή της κοινωνικής βάσης, την κινητοποίηση των τοπικών, ενδογενών πόρων της και, κυρίως, την ενδυνάμωση και ενότητα των δυο βαθμών.

Στην παραπάνω κατεύθυνση εμείς που υπογράφουμε το κείμενο εμμένουμε στις θέσεις που είχαμε καταθέσει στο πρόσφατο Συνέδριο της ΕΝΠΕ, τον Δεκέμβριο του 2017 και ψηφίσθηκε από αρκετούς συνέδρους και εγγράφηκε ως κείμενο μειοψηφίας. Στο εκτεταμένο αυτό κείμενο δίνονται συγκεκριμένες απαντήσεις στα μείζονα θέματα που απασχολούν την Αυτοδιοίκηση.

Η πρόταση μας στοιχειοθετεί μια εκ βάθρων ανασυγκρότηση της αυτοδιοίκησης, πράγμα που βέβαια σημαίνει την πλήρη ανατροπή του καθεστώτος που εγκαθίδρυσε το σχέδιο «Καλλικράτης». Και σε αυτό επιμένουμε και δεν δεχόμαστε τροποποιήσεις που δεν αλλάζουν την γενική κατεύθυνση. Δεν παλεύουμε για τον εξωραϊσμό της βάρβαρης αυτής πολιτικής, αλλά για την πλήρη ανατροπή της.

Το διακύβευμα, επομένως, είναι κρίσιμο και εξαιρετικά επίκαιρο: η Αυτοδιοίκηση θα λειτουργήσει ως ένας πυλώνας λαϊκής εξουσίας και συμμετοχής των πολιτών ή θα παραμείνει ένας γραφειοκρατικός, αποστεωμένος θεσμός παραγωγής παραγόντων και παραγοντίσκων προθύμων να υπηρετήσουν τις κεντρικές πολιτικές που θα τους υπαγορευτούν; Η υποτίμηση του θεσμού της Αυτοδιοίκησης που υπάρχει όχι αδικαιολόγητα, εξαιτίας των φαινομένων αναπαράστασης των πολιτικών και της πολιτικής με την κεντρική σκηνή, θα έχει ως φυσικό αποτέλεσμα το τέλος ενός δυνάμει λαϊκού θεσμού. Και αυτό ακριβώς επιδιώκεται. Ο αγώνας είναι διμέτωπος, στα κινήματα, στη συγκρότηση μετώπων αντίστασης, αλλά και στην επεξεργασία εναλλακτικών προτάσεων για το μέλλον της χώρας και της Αυτοδιοίκησης. Στην κατεύθυνση αυτή κινείται και η δομική μας αντίθεση με την πλειοψηφία.